

Α Ρ Θ Ρ Ο

Η συντήρηση της αδιαφάνειας γίνεται τροχοπέδη στην ανάπτυξη

**ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΦΡΟΥΖΗ**
Πρόεδρος ΣΦΕΕ

Το τελευταίο διάστημα θεωρώ ότι είναι παρήγορα τα μηνύματα από την Οικονομία όπου αποτυπώνεται μια τάση στροφής σε πολιτικές και λύσεις που υποστηρίζουν την ανάπτυξη. Είναι θετικό να προσεγγίζουμε μια κατάσταση η οποία επιτρέπει την αισιοδοξία για επιστροφή της Ελλάδας στον παγκόσμιο επενδυτικό χάρτη. Όμως την ίδια στιγμή, προκαλεί έντονο προβληματισμό και απορία, το αρνητικό γεγονός ότι συντηρούνται στο χώρο της υγείας καταστάσεις και νοοτροπίες οι οποίες αντιμάχονται τη φερεγγυότητα της χώρας, επιτρέπουν αδιαφανείς τακτικές και επιβάλλονται αποκάλυπτα ως τροχοπέδη στην πολυπόθητη ανάπτυξη.

Πρόσφατα διαβάσαμε και πάλι τη διαπίστωση ότι το φάρμακο αποτελεί ένα εκέγγυο που με απλές λογικές λύσεις μπορεί να εισφέρει τουλάχιστον 7,5 δισ. ευρώ στο ολοένα συρρικνούμενο ελληνικό ΑΕΠ. Από μόνος του δηλαδή ο κλάδος μπορεί όχι απλά να είναι αυτοχρηματοδοτούμενος αλλά και να εισφέρει τα μέγιστα στο σύνολο της υγείας όπως και στην οικονομία ευρύτερα. Όμως ακόμη και αυτή η διαδεδομένη διαπίστωση φαίνεται να έχει αντίλογο!

Πως αλλιώς να εξηγηθεί η εμμονή στη στοχοποίηση του φαρμάκου; Πως αλλιώς να εξηγήσουμε ότι όταν ο κλάδος ζητά επιπλέον 250 εκατ. ευρώ για την υγεία των πολιτών από το προϋπολογισμό της δημόσιας δαπάνης για φάρμακα ώστε να φτάσουμε στο αξιοπρεπές όριο των 2,25 δισ. ευρώ, ο κλάδος ζητά ζωτικής σημασίας επενδύσεις που θα επιστρέψουν στο τριπλάσιο στο Ελληνικό Δημόσιο;

Κι όμως αντί γι αυτή την απλή αναλογιστική σκέψη, η δημόσια διοίκηση επιζητά την αποδυ-

νάμωση του κλάδου του φαρμάκου θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία και τη συνοχή της ελληνικής κοινωνίας. Γιατί αυτό διαπιστώνουμε ως συνέπεια από τα συνεχόμενα μονομερή μέτρα που λαμβάνονται.

Ως ΣΦΕΕ αυτό που ζητάμε, θεωρώντας ότι πλέον η χώρα έχει εξασφαλίσει τη χρηματοδότηση από τους εταίρους μας και ότι πλέον δεν θα χρειαστούν άλλα νέα μέτρα, είναι να αποδείξει το κράτος πως μπορεί να εγγυηθεί τις ελάχιστες προϋποθέσεις ομαλής λειτουργίας της φαρμακευτικής περίθαλψης των συμπολιτών μας. Η Πολιτεία οφείλει να προωθήσει λύσεις οι οποίες διαμορφώνουν ένα σταθερό και βιώσιμο επιχειρηματικό περιβάλλον και ταυτόχρονα διασφαλίζουν την πρόσβαση των ασθενών σε υπάρχουσες και νέες καινοτόμες θεραπείες.

Εκείνο που ζητά ο κλάδος είναι η διαμόρφωση πολιτικών που να εγγυώνται τη διαφάνεια και τη μη επανάληψη αρνητικών φαινομένων. Κι αυτό βέβαια δεν επιτυγχάνεται με το να μην εισέρχονται στη θετική λίστα νέα καινοτόμα φάρμακα ή να παγιώνεται μια διαδικασία τιμολόγησης που επιτρέπει τα λάθη στις τιμές. Ούτε με το να «πληρώνει» το φάρμακο πάντα το μάρμαρο όταν αποτυγχάνουν άλλες πολιτικές όπως το πλαφόν συνταγογράφησης. Δεν υπάρχουν περιθώρια ανοχής για αδικίες και αδιαφάνεια στη διαδρομή μας προς την αλλαγή σελίδας.

Είναι προϋπόθεση λοιπόν να προχωρήσουν οι διαρθρωτικές αλλαγές σε όλο το Σύστημα Υγείας οι οποίες να εξασφαλίζουν επαρκώς την ορθή και αποτελεσματική χρήση των πόρων του συστήματος υγείας και να εγκαταλειφθούν πρακτικές οριζόντιων μέτρων (πχ. Clawback),

οι οποίες αναστέλλουν τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και υπονομεύουν την αξιοπιστία του συστήματος και της Κυβέρνησης.

Η Κυβέρνηση με πολύ χαρά διανέμει όπως λέει 500 εκατ. ευρώ και ορθά πράττει, όμως χρειάζεται να διορθώσει τόσο τη φαρμακευτική όσο και τη νοσοκομειακή δαπάνη για το 2014 ώστε να μην μειωθούν κάτω των 2,3 δισεκατομμυρίων ευρώ και των 700 εκατ. ευρώ αντίστοιχα. Πρόκειται για το έσχατο όριο κάτω από το οποίο η απρόσκοπτη πρόσβαση των ασφαλισμένων και των ασθενών στα φάρμακα δεν μπορεί να εξασφαλιστεί. Επιπλέον, το ζητούμενο πλέον σε μια χώρα που θέλει αισιοδοξεί για ανάπτυξη είναι πρωτίστως η επένδυση στη διαφάνεια και την ισονομία που θα εξασφαλίσει την απαραίτητη αξιοπιστία για ένα σταθερό και προβλέψιμο περιβάλλον για το επιχειρείν και την ανάπτυξη.

Και όπως επισημαίνουμε κάθε φορά, η Ελλάδα δεν είναι μια απομονωμένη χώρα και οι πολιτικές που εφαρμόζονται ειδικά στο φάρμακο δεν αφήνουν ανεπηρέαστες άλλες χώρες. Το επισημαίνουμε αυτό διότι μπορεί ως αγορά να είμαστε μικροί, αλλά έχουμε εκείνο το κρίσιμο μέγεθος που είναι ικανό να αναπροσαρμόσει τόσο τη φαρμακευτική πολιτική άλλων κρατών όπως και την επιχειρηματική στρατηγική πολυεθνικών.

Τη στιγμή λοιπόν που χειροκροτούμε την επιτυχία να καταφέρουμε την μεγαλύτερη ανατροπή που έχει σημειωθεί σε υπό πτώχευση χώρα, ας μην υπονομεύουμε το έργο και τη θυσία των πολιτών με πειραματισμούς και ρίσκα που διακυβεύουν το πολύτιμο αγαθό της υγείας και στερώντας την οικονομία παράλληλα από πηγές ανάπτυξης.